

In Memoriam Witte Zuster Hermien Derksen voor maandag 26 juni 2017 in kapel de Braacken in Vught. Voorgelezen door medezuster Gerda Slaghekke.

Lieve familie, medezusters, vrienden, kennissen, personeel en vrijwilligers, allen hier aanwezig, fijn dat u hier bent,

Onze zuster Hermien, mijn lieve nicht, is niet meer. Op de hoge leeftijd van 97 jaar oud is zij heengegaan naar Onze Lieve Heer. Een aantal weken geleden gaf ze zelf al aan dat ze graag naar Hem toe wilde. Ze at en dronk steeds minder, bleef meer en meer in bed liggen, was moe en sliep veel, haar lichaam was op. Op maandagavond 19 juni is ze rustig gestorven en blies haar laatste adem uit in het bijzijn van twee medezusters en een verzorger.

Hermien groeide op in Tubbergen in een diep gelovig gezin, met 1 zus en 4 broers, waarvan er 2 op het seminarie zaten. Hermien logeerde graag bij haar priesterbroer. Haar vader was een druk zakenman en haar moeder huisvrouw, ze hadden een manufacturenzaak, waar Hermien vaak te vinden was en graag in meehielp. Ook bekeek ze dikwijls haar oom, die schoenmaker was. Zo vertelde ze later hoe trots ze was op de schoenen die ze voor de algemeen overste had gemaakt en die zei: 'Ik heb nog nooit zo'n goede schoenen gehad'.

Als jong kind hield Hermien al van bidden en van de kerk, de grote Pancratius. Haar moeder vertelde dat Hermien bij het slapen gaan in haar bed lag te wiegen en het Magnificat zong. Wat later ging ze met haar moeder en mijn ouders naar Tilburg op bezoek bij de Zrs van Liefde, waar 2 tantes in het klooster zaten, maar nee hier voelde ze zich niet thuis. De bevlogen verhalen over het missielevens, met het sobere en strenge, die spraken haar veel meer aan. Ja, daar wilde ze zijn en zo bracht haar vader haar naar het klooster van de Witte Zusters, Sancta Monica in Esch, op 2 April 1940, bij het begin van de Tweede Wereld-oorlog, nog geen 20 jaar oud. Ze was voorbestemd voor Afrika en op 8 mei 1943 deed ze haar eerste gelofte. Ze vertrok eind '45 voor 1 jaar naar het moederhuis in Algiers.

In de eerste helft van de jaren '50 in Maarn op de postulantenopleiding, was ze de rechterhand van Zr Aloysius, onze postulantenmoeder. Familie van onze zusters waardeerden haar voor de goede contacten die ze met haar hadden. Ze was streng doch menselijk, wel was ze nogal zwak qua gezondheid en vaak ziek.

Na nog wat opleidingen en werkzaamheden her en der in Frankrijk, Nederland en Engeland, mocht ze uiteindelijk in 1957 naar Kakonko in Tanzania. Ze werd daarna overste in Mabamba en Kashozi. Hermien had een coupeusediploma en twee stevige gouden handen, ze had aanleg voor schilderen, elektra, timmeren, ramenzetten enz., ze was manusje van alles in diverse missieposten, daar was ze heel bedrijvig en schikte zich met gemak naar diverse opdrachten: daken repareren, toiletten bouwen of een waterput aanleggen, ze draaide er haar hand niet voor om. Ze had in haar zakken altijd een blikje met schroefjes en moertjes en een blikje met pilletjes. Plus een grote kast met gereedschap.

Ze keerde voor een 7-tal jaren terug naar het provinciehuis in Boxtel en hielp op het Economaat, waarna ze in 1975 weer werd uitgezonden naar Tanzania, dit maal naar Kagondo, waar een ziekenhuis was, en Kipalapala, waar een hostel was voor de studenten. Hier was ze weer van groot nut voor haar medezusters met haar praktische en technische kennis en vaardigheden.

Medio '85 keerde Hermien voorgoed terug naar Nederland, hier maakte ze zich o.m. verdienstelijk als chauffeur. In 1990 werkte ze nog als klusjesvrouw in Huize Steenwijk in Vught, maar haar krachten waren al aan het verminderen. Ze ging echt met pensioen in 1995 toen ze naar de gemeenschap in Molenweide Boxtel verhuisde. Hier heeft ze meer dan 20 jaar gewoond, waarvan de laatste maanden op de locatie in Vught. Hermien hield van bezoek en gezelligheid, bleef tevreden en sober, schreef op hele kleine papiertjes, was vredig en gelukkig in haar missionaris zijn. Kon onverwachts grappig uit de hoek komen, was goudeerlijk en een echte nuchtere Tukkerse. Ze hield van zingen en leerde Virgil van de verzorging het Salve Regina. Ze at graag een gebakje en kon zich vermaken met mandala-tekenen en schilderen op boombast. Wel werd ze de laatste jaren heel zorgafhankelijk en leverde ze mentaal en fysiek steeds meer in. Van veel affectiviteit of aanrakingen was ze niet gediend, dat vond ze maar flauwekul. Hermien was een trouwe en gelovige vrouw, die nog ieder jaar haar retraite deed in de Goede Week, in stilte, en dit de beste week van het jaar noemde.

Hermien, vaarwel en rust zacht in de eeuwige vrede bij de Heer, je hebt het verdiend.

Wij danken het personeel van Elde en van de Witte Zusters voor de goede zorgen, alsmede haar familie en haar vrijwilliger Huub voor hun betrokkenheid.

Ik wil besluiten met een gedicht van Ida Gerhardt:

Gij moet het eenzaam laten;

het zaad dat ligt te slapen

En dat al kiem gaat maken.

Laat het stil in zijn waarde;

zaad in de donkere aarde

En het zal groen ontwaken.”

Samengevat mag ik haar leven bestempelen met de woorden van Falco Thuis: “Ze wist zich gestuwd door een onderstroom, sterker dan haar eigen hart.”

Een Goede Vaart, Hermien, ik zal je missen.